

REFERENCES

1. About local government in Ukraine : Law of Ukraine dated 21 May 1997 (with subsequent amendments). – [Electronic resource]. – Mode of access : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.
2. Results of the project “Promotion of role of public organizations in addressing community problems of Lviv” [Electronic document]. – Mode of access : <http://lvivrada.gov.ua/home/tema/857--lr>.
3. Lysenko R.V. Public organizations in the political transformation of Ukraine / RV Lysenko // Gilea : Research Journal. – 2011. – № 48. – P. 317-320.
4. Forms and methods of public involvement : [Tutorial] / [Civil Society Institute, for the Society. eds. V.P. Artemenko]. – K : IEC “Lesta”, 2007. – 240 p.
5. Regulations on the procedure for preparing and conducting public hearings Raisin approved by 26 Izyumsky session of the City Council of the 5th convocation on November 27, 2007 № 1439 [Electronic document]. – Mode of access : <http://city-izyum.gov.ua/news/577>.
6. Latysheva V.V. Public hearings as a mechanism of public control over the quality of administrative services / V.V. Latysheva // State building. – 2007. – № 2. – P. 273-278.
7. Sagittarius Yu.P. Legal basis of public scrutiny in local government / Yu.P. Sagittarius // Actual problems of government : Collected Works of the Odessa Regional Institute of Public Administration. – 2011. – № 2 (46). – P. 194-197.
8. Habrinets V.O. Electronic public hearings as an innovative tool for the development of local democracy / V.O. Habrinets, S.P. Kandzyuba O.V. Kravtsov // Public Administration and Local Self-Government : Collected Works. – 2010. – № 1 (4). – P. 112-116.

УДК 351.854.001.18: 001 (477)

ПРОГНОЗУВАННЯ ЯК ФУНКЦІЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАУКИ В УКРАЇНІ

Мосьондз С.О., д.ю.н., доцент

Університет сучасних знань

Стаття присвячена визначенню та удосконаленню прогнозування як функції адміністративно-правового регулювання науки в Україні на сучасному етапі розвитку світового співтовариства.
Ключові слова: функції, наука, сфера, об'єкт пізнання, сутнісний зміст, регулювання.

Mosondz S.A. PROGNOZIROVANIJE KAK FUNKCIJA ADMINISTRATIVNO-PRÁVOVOGO REGULIROVANIJA NAUKI V UKRAINE / Университет современных знаний, Украина
Статья посвящена определению и усовершенствованию прогнозирования как функции административно-правового регулирования науки в Украине на современном этапе развития мирового сообщества.

Ключевые слова: функции, наука, сфера, объект познания, сущностное содержание, регулирование.

Mosondz S.A. PROGNOSTICATION AS FUNCTION OF ADMINISTRATIVNO-PRÁVOVOGO ADJUSTING OF SCIENCE IS IN UKRAINE / University of modern knowledges, Ukraine
The article is devoted determination and improvement of prognostication as to the function of the administrative law adjusting of science in Ukraine on the modern stage of development of world concord.

In conditions of globalization scientific activity becomes a defining trend of economic and social progress. Most countries are in transition from spontaneous development of individual sectors and industries to the systematic formulation and implementation of national programs for the scientific development of industrial and social spheres. This transition poses fundamentally new organizational, technological, scientific, technical and other problems, the main purpose of which is to create an

economy based on the development of scientific potential and able to guarantee its citizens the material well-being. A practical need emerges for qualitatively new system of agreed principles, approaches, methods of identifying opportunities and evaluating prospects and trends of both civilization and world economy as a whole, and directions and scientific perspectives of a concrete country in particular.

To solve these problems it is necessary to create and rapidly develop a modern methodological apparatus of qualitative and quantitative evaluation of processes of different nature that determine the economic outlook, technological properties and manufacturing capabilities of scientific activity. Such an apparatus is generally known as forecasting effort in a particular field, including in the field of science.

The quality of forecasting effort depends on the validity of state regulation, its purposefulness, realizability, effectiveness. However, even small errors in the course of their implementation may result in serious problems in dealing with important policy objectives. This pattern is most clearly traced on the example of state regulation in the field of science in Ukraine. The latter has long been based on false projections, incorrect calculations, unrealistic plans, disparate and uncoordinated programs.

With relation to above mentioned it is expedient to take measures to improve forecasting in science at the present stage of development of Ukrainian society. For example, first it is necessary to consolidate the framework of institutional forecasting in the Law of Ukraine "On scientific and technical activities." Secondly, it is necessary to define a typology of predicted acts, their duration, frequency and mechanisms for monitoring, adjustment, alignment and verification of forecasts of country's scientific development.

Key words: functions, science, sphere, object of cognition, essence maintenance, adjusting.

В умовах світової глобалізації визначальною тенденцією економічного та соціального прогресу стає наукова діяльність. Більшість країн світу здійснюють перехід від спонтанного розвитку окремих галузей і виробництв до планомирного формування і реалізації національних програм наукового розвитку виробничої і соціальної сфер. Цей перехід ставить принципово нові організаційні, технологічні, науково-технічні та інші завдання, основною метою яких є створення економіки, що базується на розвитку наукового потенціалу країни і здатна гарантувати її громадянам матеріальний добробут. З'явилася практична потреба в якісно нових, системно погоджених принципах, підходах, методах виявлення можливостей та оцінювання перспектив і тенденцій розвитку як цивілізації та світової економіки загалом, так і напрямків і перспектив наукового розвитку конкретної країни зокрема.

Для вирішення таких завдань необхідно створювати та інтенсивно розвивати сучасний методологічний апарат якісного та кількісного оцінювання процесів різної природи, які визначають економічні перспективи, технологічні властивості та виробничі можливості наукової діяльності. Такий апарат прийнято узагальнено називати прогнозуванням у визначеній галузі, в тому числі у сфері науки.

Серед науково-теоретичних розробок функцій адміністративно-правового регулювання науки, в тому числі прогнозування, слід виділити праці таких відомих науковців, як: В. Авер'янова, О. Андрійко, В. Ведяхіна, І. Голосніченка, Т. Гуржія, А. Градовського, Р. Каложного, С. Ківалова, Т. Коломоєць, В. Колпакова, А. Коренева, Н. Коркунова, А. Кудашкіна, О. Кузьменко, О. Лейста, А. Малько, А. Ноздрачова, Л. Петражицького, Ю. Тихомирова, А. Шергіна, Г. Шершеневича, Ю. Якимець та ін.

Від якості прогнозування залежать обґрунтованість державного регулювання, його цілеспрямованість, реальність, ефективність. Разом з тим, навіть дрібні похибки в процесі їх здійснення можуть обернутися серйозними проблемами при вирішенні важливих політичних завдань. Особливо чітко ця закономірність простежується на прикладі державного регулювання у сфері науки в Україні. Останній вже тривалий час ґрунтується на хибних прогнозах, невірних розрахунках, нездійснених планах, розрізненіх і неузгоджених програмах.

Здійснюючи конкретну та детальну характеристику прогнозування у сфері науки слід відзначити, що термін «прогнозування» і його англійський еквівалент *forecasting* вживаються не тільки до одного якогось методу досліджень перспектив наукового розвитку, а практично до всіх спроб передбачити розвиток науки і технологій. Наприклад, Е. Янч говорить вже про приблизно 100 методів або елементів методів такого роду досліджень. При цьому він вважав за потрібне навіть дати досить чіткі визначення цих та суміжних понять:

- прогноз – ймовірнісне твердження про майбутнє з відносно високим ступенем достовірності;
- передбачення – аподиктичне (неймовірнісне) твердження про майбутнє, що ґрунтується на абсолютній достовірності;
- технологічне прогнозування – ймовірнісна оцінка на відносно високому рівні впевненості майбутнього переміщення технологій [1, 19].

До певного часу ці терміни вживалися і варіювалися досить вільно. А прогноз науково-технологічного розвитку на двадцятирічний період у СРСР мав офіційну назву «Комплексна програма науково-технічного прогресу і його соціально-економічних наслідків», хоч це, м'яко кажучи, не зовсім відповідало уявленням про те, що має називатися програмою з позицій класичного програмно-цільового методу.

М.З. Згуровський та Н.Д. Панкратова наполягають на тому, що термін «прогноз» має застосовуватись лише до результатів, отриманих на основі екстраполяції у майбутнє тенденцій зміни кількісних параметрів минулих років із застосуванням методів математичної статистики, тоді як термін «передбачення» – до оцінки якісних змін, котрі здебільшого не можна відобразити кількісними характеристиками [2, 4]. Не варто заперечувати проти того, що, мабуть, було б зручніше досягти певного розмежування, термінологічного відокремлення кількісних екстраполяцій у майбутнє лінійних та квазілінійних змін характеристик процесів від якісних оцінок майбутнього, в яких робляться спроби передбачити і немонотонні, завідомо нелінійні чи навіть вибухоподібні зміни. Проте ми підтримуємо думку О.С. Поповича, який вважає, що визнати пропоновану термінологію оптимальною все ж не можна [3, 131].

По-перше, вона недостатньо узгоджується із загальноприйнятим значенням цих слів в українській мові, як у побутовій, так і в науковій. Зокрема, Філософський енциклопедичний словник, підготовлений Інститутом філософії ім. Г.С. Сковороди НАН України, визначає прогнозування як аналіз та наукове передбачення майбутніх станів і тенденцій розвитку соціальних чи природних явищ; обґрунтовану інформацію про якісні і кількісні характеристики процесів, що передбачаються [4, 524]. Передбачення ж трактується як припущення про напрям розвитку (явищ, відносин тощо), про можливість певних подій, соціальних, технічних рішень та ін. [4, 475]. Отже, прогнозування по суті відрізняється від передбачення лише тим, що воно наукове. Якимось чином хотілось би погоджуватись з тим, що дослідження форсайтного типу із залученням тисяч висококваліфікованих вчених і спеціалістів промисловості дають нам лише певні припущення і зовсім не мають нічого спільного з наукою.

Трактування термінів прогнозування і передбачення в аналогічному ключі відповідає і традиції, що встановилася в законодавстві нашої держави. Наприклад, стаття 1 Закону України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України» дає таке визначення: державне прогнозування економічного і соціального розвитку – науково обґрунтоване передбачення напрямів розвитку країни, окремих галузей економіки або окремих адміністративно-територіальних одиниць, можливого стану економіки та соціальної сфери в майбутньому, а також альтернативних шляхів і строків досягнення параметрів економічного і соціального розвитку [5].

По-друге, прийнятий у нашому законодавстві термін «прогнозно-аналітичні дослідження» зовсім не передбачає застосування одних лише методів лінійної екстраполяції і отримання результатів у вигляді єдиного можливого варіанту прогнозу. Його основний сенс і полягає в тому, щоб державна політика у сфері науки формувалася на основі свідомого вибору політичним керівництвом одного із кількох можливих варіантів розвитку. При цьому основним критерієм при такому виборі мають бути розроблені фахівцями прогнози наслідків кожного з таких варіантів [3, 132].

Такі міркування створюють підстави для зменшення основного теоретичного напруження в науково-політичному визначенні «прогнозування у сфері науки», яке полягає у тому, що ця категорія з неминучістю відсилає до протиставлення соціального й політичного аспектів. Ефективність адміністративно-правового регулювання наукового знання залежить від того, є наука в даній проблемній сфері соціальним або ж політичним інститутом. Здійснивши аналіз сутнісного наповнення науки, приходимо до думки, що вона є більше соціальним, ніж політичним інститутом.

Саме на цьому рівні і відбувається зародження проблем прогнозування. Соціальне адміністративно-правове регулювання науки має великий простір для прогнозу. Політичне адміністративно-правове регулювання, як правило, має тверді часово-просторові обмеження. У цьому сенсі, політичне адміністративно-правове регулювання завжди носить екстерналістський характер, а соціальне адміністративно-правове регулювання – інтерналістський.

Цей поділ дозволяє краще розмежувати і приватну проблему морального вибору вченого. Учений, по суті, або приймає сторону наукового співтовариства в даній політичній ситуації, або ні: у цьому сенсі політичне, зовнішнє адміністративно-правове регулювання є за перевагою репресивним, а соціальне, внутрішнє адміністративно-правове регулювання – інтегруючим.

Виходячи з цього значний інтерес із позицій нашого дослідження становлять теоретичні напрацювання німецьких учених Ван ден Деле та Вайнгарта про опір і сприйнятливість науки до зовнішнього управління [6, 164]. Наприклад, такі конкретні сфери, як біоінженерія, інформатика, дослідження навколишнього середовища, термоядерного синтезу, ракових захворювань були об'єктом напружених наукових досліджень у контексті наукової політики тому, що у всіх цих галузях існували спеціально сформовані науково-політичні програми федерального уряду Німеччини.

Такий відбір необхідний, якщо ми хочемо провести паралель між загальним політичним впливом на науку та її поточним адміністративно-правовим регулюванням, й тим самим створити передумови для виявлення змісту подібного адміністративно-правового регулювання. У цьому випадку дослідження буде розгортатися як аналіз механізмів, що забезпечують перетворення зовнішніх цілей у регулятори дослідницького процесу, і, відповідно, як спостереження симптомів опору науки зовнішнім регуляторам, якщо такі симптоми насправді є. Детальне вивчення повинно показати, чи є цей опір інституціональним (традиція, організаційна інерція) або когнітивним (дефіцит знання, конфлікт із внутрішнім розвитком відповідних сфер). Успішне політичне адміністративно-правове регулювання припускає забезпечення позитивних змін у спрямованості наукового процесу.

Однак, науково-політичні програми й когнітивний стан наук, на які ці програми спрямовані, не є незалежними один від одного. Учені беруть участь у процесах трансформації, які ведуть від зовнішніх політичних цілей до науково-політичних програм та їхнього здійснення в процесі досліджень, і цим самим до переосмислення політичних вимог як можливостей науки. Певну роль відіграють і інші процеси адаптації усередині політичної й наукової систем. У процесі такої взаємної адаптації конфліктний потенціал знижується, що робить завдання аналітика, який вивчає політичне адміністративно-правове регулювання науки, ще більш складним. У процесі перетворення зовнішніх цілей у дослідницькі регулятори можна виділити певні фіксовані кроки.

Так, наприклад, соціальна проблема лікування раку виявляється результатом трансформації очікувань щодо лікування, що ґрунтуються на досвіді успішної терапії інших захворювань. Щоб трансформуватися в політичну програму, соціальна проблема повинна витримати боротьбу за пріоритет, у цьому випадку з іншими соціальними проблемами в політиці охорони здоров'я.

Поряд із серйозністю самої проблеми й політичною вагою її прихильників важливу роль при цьому відіграє й очікуваний науковий внесок: наука повинна передбачати хоча б часткове вирішення проблеми. При розробці політичної програми консультації вчених значною мірою впливають на те, яким саме сторонам проблеми буде приділена значна увага. Наукова консультація дуже важлива на цьому етапі, оскільки дисциплінарні й інституціональні межі можуть значною мірою передбачити вирішення проблеми за програмою. Зрозуміло, не слід недооцінювати й вплив адміністративних підрозділів або окремих посадових осіб, що часто відбувається при дослідженнях навколишнього середовища.

У процесі здійснення науково-політичної програми відбуваються суттєві зміни під дією інституціонального опору, дисциплінарних традицій тощо, так само, як і під впливом успіхів або невдач досліджень, що ведуться.

Ван ден Деле та Вайнгарт підкреслюють важливість так званих гібридних співтовариств як провідника процесів взаємної адаптації науки й політики. Вони вважають, що в більшості випадків для ефективної трансформації політичних цілей у науково-політичну програму

формуються змішані колективи із учених, адміністраторів і представників зацікавлених груп. У ряді випадків ці ж особи потім входять до складу консультативних комітетів і наукових рад.

У виняткових випадках (дослідження термоядерного синтезу, одна із програм з інформатики) для участі в таких групах відбиралися вчені, що мають схильність до участі у формуванні рішень. Подібні гібридні співтовариства, усередині яких офіційно конституювані групи становлять невелику, але ефективну частину, відіграють головну роль при перетворенні зовнішніх цілей у дослідницькі регулятори; вони можуть також не давати дослідженню збитися з певного наукового курсу, тобто виступають у тій же функції, що й традиційні дисциплінарні співтовариства. Це відбувається, однак, тільки в тому випадку, коли вдається створити систему заохочення й професійного просування, що одержує визнання з боку учасників дослідження.

У підсумку Ван ден Деле та Вайнгарт виокремлюють два важливих моменти. По-перше, виникнення гібридних співтовариств є показником спроб політичного адміністративно-правового регулювання науки, і успіх їхньої діяльності залежить від інституціоналізації зовнішніх регуляторів для того, щоб вони стали сумісними із внутрішніми регуляторами. По-друге, когнітивний стан науки й характер її внутрішніх регуляторів є незалежними чинниками, які визначають позиції вчених щодо зовнішнього адміністративно-правового регулювання. Це означає, що диспут учених далеко не завжди може бути усунутий за допомогою організаційних заходів, які здійснюються адміністрацією (тобто за допомогою заохочень або можливостей наукового росту), і що політика у сфері науки повинна брати до уваги когнітивну динаміку свого об'єкта [6, 198].

Адміністративно-правове регулювання науки припускає необхідність передбачати практичні результати й додатки технологій на певну перспективу. Початок ХХІ століття стимулював діяльність у цій сфері, в результаті якої з'явилися численні прогнози на період аж до 2020 року.

Беручи до уваги технології, які усе стрімкіше входять у наше життя, й уважно аналізуючи досягнення фундаментальної науки, можна досить точно передбачати не дуже віддалене майбутнє. Як вважають співробітники американської фірми «Coates Jagat inc.», що займається аналізом тенденцій розвитку й прогнозування досягнень сучасних технологій, необхідно враховувати принаймні шість факторів, не прямо співвідносних з наукою та її технологіями, але здатних значно вплинути на їхній розвиток. По-перше, завжди існує ризик не зрозуміти, не охопити повністю потенційні можливості, які відкривають нові технології для поліпшення життя в різних країнах. По-друге, є ризик пере- або недорегулювання використання нових знань, а також їх пере- або недокапіталізації. І те й інше може перешкодити одержанню позитивних результатів і в той же час не запобігти небажаним наслідкам. По-третє, помилки в прогнозуванні часто виникають через те, що ентузіасти нового технічного досягнення не беруть до уваги обмеження, що накладаються соціальними, економічними й політичними факторами, а тому пророкують впровадження нових знань набагато раніше, ніж це реально може відбутися. По-четверте, тільки що відзначена помилка звичайно сполучається з недооцінкою вторинних ефектів нової технології, а іноді ці ефекти взагалі ігноруються. Наприклад, коли винайшли й впровадили текстовий процесор, його розглядали тільки як засіб підвищення продуктивності секретарської праці. Мало людей задумалися про соціальні наслідки цього нововведення, результатом якого може стати значне скорочення штату секретарів і, як внаслідок, підвищення продуктивності їхньої праці, так і внаслідок того, що менеджери самі стали користуватися цим новим інструментом, не потребуючи більше секретарських послуг. По-п'яте, нові знання створюють ситуацію, за якої у споживача виникне занадто широкий вибір, наприклад, від нової моделі портативного касетного плеєра до альтернативного джерела енергії. При цьому важко уникнути неоптимального ризику, що відповідає лише місцевим і щохвилинним потребам вибору, що не враховує перспективи. Нарешті, по-шосте, світ занадто складний, щоб його можна було розглядати як єдине монолітне ціле.

Тож констатуємо, що прогнозування в державній політиці загалом та у сфері науки має свою специфіку. І, як слушно зауважує вчений-адміністративіст Т.О. Гуржій, прогнозування в державній політиці – це не довільні припущення чи робочі гіпотези, а складна багатоаспектна діяльність, спрямована на виявлення перспективних суспільно-значущих проблем та шляхів їх вирішення в інтересах оптимізації управління державно-політичною сферою [7, 69]. Чим вищим є рівень науковості прогнозів, тим вони якісніші, а державне планування та управління загалом – результативніші. Лише на основі достовірних, науково обґрунтованих прогнозів

результати державної політики максимально збігатимуться з її генеральним задумом і стратегічними цілями.

Необхідність прогнозування у сфері науки зафіксована загалом у трьох законах України: «Про наукову і науково-технічну діяльність» 01 грудня 1998 року [8], «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» від 09 вересня 2010 року [9], «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 08 вересня 2011 року [10]. Крім того, закон України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України» від 23 березня 2000 року вимагає, щоб при прогнозуванні витримувався принцип науковості, який забезпечується розробленням прогнозних і програмних документів економічного і соціального розвитку на науковій основі, постійним удосконаленням методології та використанням світового досвіду в галузі прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку [11].

Положення українського законодавства однозначно констатують необхідність подальшого уточнення і вдосконалення пріоритетів адміністративно-правового регулювання науки в Україні саме з врахуванням прогнозів наукового розвитку країни.

Дана констатація могла б бути виправданою, якби більшість прогнозів, закладених у зміст концептуальних, програмних та інших нормативно-правових документів з питань розвитку науки, не носили безальтернативного характеру. Їх розробники обмежуються єдиним вектором стратегії, заснованим на максимально сприятливому перебігові подій (стовідсоткове фінансування, відсутність організаційних прорахунків, позитивна динаміка соціально-економічного розвитку тощо). Оскільки за нинішніх умов імовірність такого сценарію мікроскопічна, відповідні прогнози майже ніколи не справджуються, а розроблені на їх основі плани, програми, стратегії – не досягають своєї мети.

З урахуванням викладеного, доцільно вжити заходів, направлених на удосконалення прогнозування у сфері науки на сучасному етапі розвитку українського суспільства. Так, по-перше, потрібно закріпити засади інституціонального прогнозування в Законі України «Про наукову і науково-технічну діяльність». По-друге, необхідно визначити типологію прогнозних актів, термін їх дії, періодичність прийняття та механізми моніторингу, коригування, узгодження та верифікації прогнозів наукового розвитку країни.

ЛІТЕРАТУРА

1. Янч Эрих. Прогнозирование научно-технического прогресса / Эрих Янч. – М. : Прогресс, 1974. – 264 с.
2. Згуровський М.З. Стратегія технологічного передбачення в інноваційній діяльності / М.З. Згуровський, Н.Д. Панкратова // Науково-технічна інформація. – 2006. – № 2 (28). – С. 3-10.
3. Попович О.С. Науково-технологічна та інноваційна політика: основні механізми формування та реалізації / О.С. Попович ; під ред. д-ра екон. наук, проф. Б.А. Маліцького. – К. : Фенікс, 2005. – 226 с.
4. Філософський енциклопедичний словник. Бібліотека Фонду фундаментальних досліджень. – К. : Абрис, 2002. – 736 с.
5. Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України : Закон України від 23.03.00 // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 25. – Ст. 195.
6. Ван ден Деле В. Сопротивление и восприимчивость науки к внешнему руководству : возникновение новых дисциплин под влиянием научной политики / В. Ван ден Деле, П. Вайнгарт // Научная деятельность : структура и институты : сб. переводов / общ. ред. и вст. статья Э.М. Мирского и Б.Г. Юдина. – М. : Прогресс, 1980. – 432 с.
7. Гуржій Т.О. Актуальні проблеми державного прогнозування у сфері безпеки дорожнього руху / Т.О. Гуржій // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. – 2009. – № 3. – С. 68-73.
8. Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України від 13.12.91 // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 12. – Ст. 165.

9. Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки : Закон України від 11.07.01 // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 48. – Ст. 253.
10. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні : Закон України від 08.09.11 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 77. – Ст. 2841.
11. Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України : Закон України від 23.03.00 // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 25. – Ст. 195.

УДК 377.35-057.36 (477)

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ В ОРГАНАХ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Покайчук В.Я., к.ю.н., доцент

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

Стаття присвячена висвітленню проблемних питань організації професійної підготовки в органах внутрішніх справ України, як запоруки забезпечення особистої безпеки працівника під час виконання оперативно-службових та службово-бойових завдань.

Ключові слова: органи внутрішніх справ, професійна підготовка, оперативно-службова діяльність, службово-бойова діяльність, службова підготовка, принципи єдиної підготовки, особиста безпека працівників органів внутрішніх справ, позиція, що надає перевагу, сприйняття/оцінка загрози, реагування, оцінка результатів, тактика.

Покайчук В.Я. ОРГАНИЗАЦИОННО-ПРАВОВЫЕ ОСНОВЫ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ПОДГОТОВКИ В ОРГАНАХ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ УКРАИНЫ / Днепропетровский государственный университет внутренних дел, Украина

В статье анализируются проблемные вопросы организации профессиональной подготовки в органах внутренних дел Украины, как залога обеспечения личной безопасности работника при выполнении оперативно-служебных и служебно-боевых задач.

Ключевые слова: органы внутренних дел, профессиональная подготовка, оперативно-служебная деятельность, служебно-боевая деятельность, служебная подготовка, принципы единой подготовки, личная безопасность работников органов внутренних дел, позиция предпочтительности, восприятие/оценка угрозы, реагирование, оценка результатов, тактика.

Pokaychuk V.Y. ORGANIZATIONAL AND LEGAL TRAINING IN THE INTERNAL AFFAIRS UKRAINE / Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs, Ukraine

The article deals with the problematic issues of organization, legal and regulatory support training in the Internal Affairs of Ukraine and suggestions for improvements.

The basic task of training police officers Ukraine including:

- training qualified specialists of law enforcement that can provide the proper level of protection of public order, to carry out measures to fight crime and protect the legitimate rights and freedoms of man and citizen provided;
- study of legal acts regulating the activities of the police and their practical application in the implementation of operational activities;
- entry staff knowledge and specific skills necessary for successful implementation of the operational tasks and their constant improvement;
- improving the skills of the management of the police organization and management of training employees, the introduction into practice of the operational activities of science and technology, advanced forms and methods of work, the foundations of the scientific organization of labor;
- development of policemen personal moral character, sense of responsibility for their own actions, commitment to continuous improvement of their professional and general level;
- the police training techniques and methods to ensure a professional and personal safety while on duty, including in extreme conditions;